

Hitro, hitro poje Radko tri vetrce. Še enega. Tu se začenja greh. Toda, ali je človeku mogoče ustaviti se na strmini pregrehe?... Bi li še petega? Nesrečni Radko, tvoja vest te vidi!... Ne, šestega pa vendar ne, tako je majčken, neboljen, sirotek. Prizanesi mu, Radko!

O malega hudobneža, snedel ga je!

Nekaj je zašumelo. Radko preplašen odskoči in hoče zbežati, toda krilo jedilne omare se je neslišno zaprlo in priprlo Radkovo srajco. Deček misli, da ga je zgrabila roka, in zakriči.

Vsa hiša je pokonci. Stopnice so razsvetljene, jedilnica je vsa v lučih. Kolika sramota! Mamica, Ančka, očka z gorjačo in hlapec Janez z lovsko puško, med njimi pa Radko, ujetnik maščevalke — lesene roke.

Čenko in Lenko.



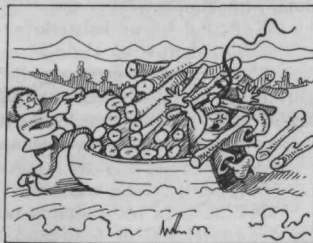
Tla pokriva debel sneg...
Drva vleče na saneh
muhasti fantiček Čenko,
zadaj pa potiska Lenko.



Lenko, ta vam je od muh,
ta preklicani lenuh:
Čenko vleče, vleče, vleče,
Lenko se s sani heheče.



Čenko se že ves poti:
spaka, nekaj v redu ni!
Zdajci spazi — primaruha —
bratca — grdega lenuha.



Hitro pipec zdaj v roké,
vrv prereže ena dve...
Drva vsa na tla zgrmijo:
»Bratec, zdaj imaš kočijole!»